TÁBORTÛZ HOLDFOGYATKOZÁSNÁL; CSALFA SZERETÕ

Kispál Csilla

Tábortûz holdfogyatkozásnál

Úgy, ahogy
egy film szakad,
rám zuhan
az alkonyat.

Szúnyogoktól zsong a lég.
Egyedül vagyok.
Ezüstös fényt sírnak rám
az árva csillagok.

Holdtalan a haldoklás.
Szigorú az éj.
Most minden csak Érted kiált,
mert kell, hogy élj,
hogy élj,
létezzél!

Sötétbordó lángok,
sárga tincsecskék
szórják a szikrát,
a drága kincset szét.

Nincs az éjszakában
egy tenyérnyi hely,
mit be nem világítasz
szereteteddel.

Csalfa szeretõ

Halandó testem,
régi kedvesem,
nem voltál igaz
hozzám sosem.

Szelet vetettem,
vihart arattam.
Veled mégis
a porhoz ragadtam.

Cicáztál velem,
csak hitegettél
s most elpecsétel téged
a súlyos tél.

A fekete földdel
nászágyra mész.
Menyasszonyi ruhád
a hófehér mész.

Mert rád hallgattam,
nem tudtam meg soha,
hogy lehettél volna
a Lélek temploma.

Forrás: www.keresztenydalok.hu